

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 22 | 15. NOVEMBER 1934 | 83. AARGANG

ER VERDEN MODEN TIL ØDELÆGGELSE?

Af Ældste *Joseph Fielding Smith* af de tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 487).

Efter at Kirkens Medlemmer var blevet drevet fra deres Hjem og berovet deres Ejendele, havde Herren noget at sige til de Hellige af denne Kirke. Han sagde:

»Derfor sandelig, saa siger Herren, lader Zion fryde sig; thi dette er Zion, d e r e n e a f H j e r t e t. Lader derfor Zion glæde sig, medens alle de Ugudelige sorge; thi ser Hævnen kommer hastig som en Hvirvelvind over de Ugudelige, og hvo skal undkomme? Herrens Tugtens Ris skal komme over dem ved Nat og ved Dag, og Rygtet derom skal plage alle Folk, dog skal det ikke ophore, forend Herren kommer. Thi Herrens grumme Vrede er optændt mod deres Afskyelighed, og alle deres onde Gerninger. Dog skal Zion undkomme, dersom hun iagttager at gore alt, hvad jeg har befalet hende. Men dersom hun ikke gor, hvad jeg har befalet hende, vil jeg hjemsoge hende efter alle hendes Gerninger, med svære Lidelser, med Pest, med Plager, med Sværd, med Hævn og med fortærende Ild. Ikke desto mindre lad det blive læst denne ene Gang for deres Øren, at jeg, Herren, har antaget deres Offer, og dersom hun ikke synder mere, skal ingen af disse Ting komme over hende.

Jeg vil velsigne hende med Velsignelse og udgyde Velsignelser i Mangfoldighed over hende og over hendes Slægter

til evig Tid, siger Herren, eders Gud, Amen.« (Pagtens Bog 97: 21—28).

Her er det Lofte, som er givet til os, da Kirken blev pint og fordrevet, at om vi vilde ophore med at synde, vilde vi undslippe. Men har vi ikke begaaet flere Synder? Jeg kan ikke se, hvorledes vi vil undslippe. Jeg har kun læst faa af de mange Skriftsteder, som denne Bog er fuld af. Baade Biblen og Mormons Bog er ogsaa fyldt med mange af lignende Skriftsteder. Esaias det 24. Kapitel er særligt bemærkelsesværdigt, idet det fortæller om den Kendsgerning, at Landet skal blive lagt ode, indtil det er udtomt. Jeg siger jer, at naar Kristus kommer, vil der være færre Mennesker paa Jorden, end der er i Dag. Hvorfor? Paa Grund af Krigens Rædsel, Ulykker og Plager. Og naar han kommer, vil han gore en Ende paa al den Ugudelighed, som saa findes paa Jorden. Dette vil være den store og den forfærdelige Dag, som Herren talte om, da de Onde skal være som Halm og blive fortæret. Saaledes siger Skrifterne os, og Herren har mange Gange advaret os, men vi ænser det næsten ikke, giver kun lidt Agt paa det.

Tillad mig atter at henvise til nogle af Præs. Wilford Woodruffs Bemærkninger. Han sagde, at den Tid vil komme, da vi selv maa fabrikere vore egne Sko og vore egne Klæder, og vi vil opdage, at Utah er et temmelig godt lille Land at bo i. Da han sagde »Utah«, tror jeg, at han ogsaa mente at indbefatte alle de andre Dale, hvor der fandtes organiserede Stave. Hvorfor vilde det være saaledes? Fordi vi maaske vil blive afskaaret fra den ovrige Del af Verden og derfor ikke kan faa andre Fornodeheder, end vi selv kan frembringe. Vi har kun set lidt af den fortvivlede Tilstand og Besværlighederne. Jeg hentyder til Verden, naar jeg siger dette, og jeg er bange for de Sidste Dages Hellige. Jeg kunde lide at se de Hellige leve i Fred, i Harmoni og have Herrens Velsignelser og Beskyttelse, men den eneste Betingelser for, at vi kan modtage disse Velsignelser og denne Beskyttelse, naar disse Besværligheder kommer, er kun ved at holde hans Befalinger, ved at lytte til hans Tjeneres Rost, som er sat her for at lede og styre os. Der er ingen anden Vej, men denne er ogsaa Befrielsens Vej.

Der har aldrig nogensinde for i Kirkens Historie været en saadan »fejlfindende« Aand, som hersker for nærværende. Maaske det er for stort et Ord, om jeg kalder den oprorsk. Hvor en saadan Aand er herskende, vil Folket ikke modtage de Budskab, som kommer fra Kirkens Autoriteter. Den oprorske Aand ringeagter Autoriteterne og foragter Loven og faar Overhaand over hele Verden. Denne Nation er blevet en

Nation med mange Lovovertrædere, og disse betragter det som en sand Glæde at kunne træde Loven under Fodderne. De respekterer hverken Lov eller Autoritet, og denne Aand er til en vis Grad indsneget sig i Kirken. Vor Kirkes Præsident er blevet kritiseret af Kirkens Medlemmer. Jeg bryder mig ikke om den Kritik, jeg modtager, thi jeg véd, at jeg vil faa det, men det gor mig ondt, naar Medlemmerne kritiserer den Mand, som Gud har kaldet til at være hans Taleror for dette Folk her paa Jorden. Vi skulde give Agt paa det, han har at sige, hvis ikke vi gor dette, er vi paa farlig Grund.

Ved Juni-Konferencen talte Præs. Heber J. Grant om Visdomsordet. Han udtrykte sin Mening og sagde, at han vilde onske, at de Hellige vilde være bestemt med Hensyn til det, der er Ret, selv om hele Nationen vælger en anden Kurs. I selve dette Tabernakel sagde han nojagtigt det samme for ikke længe siden. Han sagde, at han vilde onske, at Utah vilde stemme for Opretholdelsen af det 18. Ændringsforslag til Grundloven (Forbudet). Jeg har erfaret, at der er Medlemmer i Kirken, som ikke vil modtage hans Raad. Jeg siger jer, det er farligt. Vi har naturligvis vor Handlefrihed og kan gore akkurat, som vi onsker. Denne ene Bemærkning, som blev givet ved Aabningsbonnen i Morges, slog mig. Den Broder, som bad, sagde: »Vi takker dig, at vi har en Profet til at vejlede os.« Nogle af os tror dette og er glade, og nogle af os tror det ikke. Vi takker ikke Herren for den Vejledning, han har givet os, hvis den er modstridende med vore egne Tanker og Luner.

Jeg har læst mange Skriftsteder for eder, og jeg har henledt jeres Opmærksomhed paa endnu flere. Jeg beder jer atter have Opmærksomhedn henledt paa det forste Kapitel i Pagtens Bog, hvor vi læser, at de, som ikke vil lytte til Profeternes og Apostlenes Rost, vil blive udryddet af Folket. Vi har altsaa ikke Raad til at undlade at hore. Hvis Herrens Tjenere blev givet onde Raad, hvis de var slette Mænd, og om de raadede jer til at gore forkert, kunde vi passende overse dem, men saa længe som I bekender jer til denne Kirke, og saa længe Kirkens Ledelse taler Herrens Ord og forsoger at vejlede jer i al Retfærdighed, skulde I opretholde dem, ikke kun med jeres Hænder, som I har gjort i Dag, men jeres Hjerter skulde være Aarsagen til, at I lofter Hænderne. Om ikke I gor det i den Aand, skulde I ikke lofte Haanden, at I vil opretholde og stotte dem.

Der gaar en Bolge af Ondskab over Landet. Det 18. Ændringsforslag til Grundloven (Forbudsloven) vil blive ophævet, men vi burde ikke være Aarsag til dette. Jeg vil ikke være medskyldig i denne Ophævelse. Hvorfor siger jeg, at

den vil blive ophævet? Her i denne Mormons Bog læser vi en meget sørgelig Historie, hvor Alma gik til Byen Ammonihah for at prædike, men Folket vilde ikke høre ham. Han var nedtrykt og begav sig til en anden By, men en Herrens Engel standsede ham og befalede ham at gaa tilbage og raabe Omvendelse til dem, og han vilde sørge for, at der var en Mand, som vilde modtage ham. Alma gik tilbage, og paa Vejen mødte han en Mand, og han sagde: »Vil du give en ydmyg Guds Tjener noget at æde?« Denne Mand tog Alma med Hjem og gav ham Husly og Føde i nogen Tid, og saa gik de sammen ud for at prædike for Folket. De fik nogle Tilhængere blandt de almindelige Folk, men dette fornærmede Dommerne og Sagførerne. Byens Ledelse tog saa disse Tilhængere til Fange, og i Almas og Amuleks Nærværelse brændte de dem. Da Amulek saa dette, rørte det hans Hjerte, og han bad Alma paakalde Herren og bede ham standse disse Menneskeslagteres Gerning, men Alma svarede:

»Aanden tvinger mig til ikke at udrække min Haand, thi se, Herren tager dem op til sig i sin Herlighed, og han tilsteder Folket at gøre dette, eller at gøre disse Ting ved dem, ifølge deres Hjerters Haardhed, for at de Straffedomme, som han vil lade komme over dem i sin Vrede, maa være retfærdige; og de uskyldiges Blod skal staa som et Vidne imod dem, ja, og raabe stærkt imod dem paa den yderste Dag. (Alma 14: 11).

Ligesaa siger jeg, at denne Forbudslov vil blive ophævet. Herren har givet den til os. Han ønskede, at De Forenede Staters Indbyggere skulde være maadeholdne, men de har nægtet at modtage hans Raad, de ønsker det ikke. Det viser, at de ikke ønsker Retfærdighed, og derfor vil det være nødvendigt, at de fylder deres Fordærvelses Bæger, og dette vil ikke blive helt fyldt, med mindre de ophæver Forbudsloven og fylder det med Whisky og Likør. Kirkens Medlemmer skulde være standhaftige, naar det angaar det, der er Ret, men nogle af dem er blevet blændet af falske Argumenter og Paastande og har deltaget i denne onde Aand. De siger, at Tilstandene vil blive bedre, end de er for nærværende, men jeg siger jer, at de vil ikke blive bedre. Jeg véd, at Tilstandene er meget daarlige paa Grund af den Uretfærdighed, som er herskende. men de vil blive endnu værre. Jeg véd, at et Menneske i Dag kan faa Likør og Spiritus, om han ønsker det. Jeg véd ikke, hvor de faar det, men jeg véd, at der er Mennesker, som faar det, og saa længe Menneskene er uretfærdige, vil de kun finde Uretfærdighed. Vi kan ikke forhindre det, desuagtet vi har vore Love, og jo mere onde de bliver, des mere stjæler og myrder de. Skulde vi paa Grund af dette ophæve Lovene mod Mord og Røveri.

Før Krigen var vi et bedre Folk, end vi er nu. Før Krigen var det en Seværdighed at se en Kvinde ryge. Formedelst Krigen fik Tobaksfabrikkerne gode Kunder i de unge Mennesker. De tilegnede sig Folkets Sympati, narrede Røde Kors og andre Organisationer, og i saa vid Udstræknig som muligt fik de dem til at købe Tobak og sende det frit ud til de unge Sønner ved Fronten. Naturligvis sendte Tobaksfabrikkerne det ikke gratis ud til Fronten. Tro endelig ikke det. De sørgede først og fremmest for, at de fik deres Penge, og derefter lod de andre sende det gratis ud til de unge Mennesker ved Fronten. Paa denne Maade har mange faaet Vanen for Tobak.

Efter Krigen begyndte de deres Kampagne for at faa Kvinderne til at ryge, og de har sejret. Det gør mig ondt at sige, at de ogsaa har faaet nogle »Mormon«piger til at bruge Tobak, men jeg haaber dog, at de kun er meget faa. I kan i Dag komme til en af de store Byer i U. S. A., og det ser ud til, at de fleste af Kvinderne ryger. Jeg sad i Dag i en Restauration lige her i Ogden, hvor to unge Mænd og Piger sad ved et Bord og røg, ligesaavel Pigerne som Mændene. Formedelst en voldsom Propaganda gennem Radio, i Aviser og paa mange andre Maader har Tobaksfabrikkerne opnaaet disse Ting.

Ophæv Forbudet, og der vil ikke være nogen Grænser for Brugen af spirituøse Drikke, i Særdeleshed Øl. I vil paa Reklamerne finde Billedet af en smuk Dame ved Siden af en Flaske Øl, som er lavet saaledes, at det skal virke forførende. I vil faa det averteret gennem Radio, vil læse deres Reklamer i Aviserne og Magasinerne; paa denne Maade vil det komme lige til jeres Hjem. Hvad kan I gøre for at forebygge det — intet. Vi vil nu faa den samme Kampagne med Hensyn til Spiritus, som vi tidligere har haft med Hensyn til Tobak. Eders Børn vil, hvis Djævelen kan opnaa det, blive opdraget under Forhold, hvor de vil være nødt til at tænke over, om det virkelig er en Dyd at drikke eller ej.

Vi tror paa Visdomsordet. Herren har sagt os, at vi skulde holde vore Legemer rene og sunde, for de er ikke alene vore Aanders, men ogsaa Guds Aands Bolig. De er evige, og formedelst Adlydelse af Evangeliets Bud og Love kan vi blive som Gud. Dette er Aarsagen til, at han ønsker, at vi skal holde vore Legemer rene og vandre efter Sandhedens Lys mod Retfærdighed, saa at vi kan undgaa alle de Faldgruber og Farer, som der er i Verden. Det gør mig virkelig ondt, naar jeg hører Sidste Dages Hellige sige: »Tilstandene vil sikkert blive bedre, hvis vi gør denne Forandring. Her er Spritsmuglerne samlet under eet, og Regeringen faar ingen Statsindtæger.«

Aviserne har ved Hjælp af Forbudsmodstanderne været i Stand til at vildlede Folket — dette kan de ikke nægte. De forsvarer denne Sag. Den Propaganda har været i al den Tid, det 18. Ændringsforslag til Grundloven har eksisteret. De har arbejdet, medens Forbudstilhængerne har sovet, indtil Folket var kommet paa de Tanker, at alle disse Ting var forkerte. I vil snart opdage, at Forholdene ikke vil blive bedre. Ophævelsen vil komme, og vi kan ikke forhindre det. men det skulde glæde mig, om Utah dog vilde staa samlet og stemme imod Ophævelsen af Forbudet. Hvor vilde det være vidunderligt, hvis Utah gjorde dette, ja selv om det var den eneste Plet i vort Land, som stemte saaledes.

Jesu Kristi Evangelium er det mest vidunderlige i Verden. Det betyder alt for os, om vi lever efter det; vi kan ikke tillade os at forkaste det, thi Herrens Sandheder har været aabenbaret til os. Om Forbudet ophæves, tror jeg ikke, at det vil skade mig, for det har aldrig været nogen Fristelse for mig, og jeg tror, jeg er gammel nok til at modstaa det. Jeg ser foran mig mange, som jeg tror har de samme Tanker som jeg — det vil heller ikke skade dem den mindste Smule. Men vi maa tænke paa vor Ungdom. Det vil være nodvendigt for os, formedelst Opdragelse og Uddannelse, at bevare de Born, som vokser op. Det er dem, som jeg onsker at beskytte; jeg er ikke helt sikker paa Ungdommen. Det er vort Ansvar at beskytte dem. Jeg onsker ikke at være med blandt dem, som er Skyld i disse Borns Sjæles Fordærvelse og Ødelæggelse. Jeg vilde onske, at jeg kunde bevæge alle de Sidste Dages Helliges og alle Menneskers Hjerter. Husk, Herren har sagt: »Den, som vil give Agt paa mine Ord, vil ikke blive bedraget.« Maa Herren velsigne og vejlede os, er min Bon i Jesu Kristi Navn, Amen.

(Tale holdt ved Kvartalskonferencen i North Weber Stake den 10. September 1933.)

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Det er os atter en stor Glæde at meddele, at 4 Missionærer ankom til Kobenhavn den 2. November. Deres Navne er: Richard Wooley Jackson, Salt Lake City, Jeffersen M. Jørgensen, Los Angelos, Californien, Boyd Joseph Larsen, Lehi, og Boyd Thomas Karren, Salt Lake City.

Vi byder disse vore unge Brodre hjertelig velkommen til Danmark og beder Herren velsigne dem i dette vidunderlige Arbejde. Deres Beskikkelser findes næste Side.

MISSIONÆRERNES ARBEJDSMARKER.

Dels Efteraarskonferencerne og dels den store Forogelse af Missionærantallet har gjort det nodvendigt at flytte de fleste af Missionærerne, saa for nu at undgaa at meddele alle de forskellige Forflyttelser, gengiver vi dem alle i deres Arbejdsmarker efter Forflyttelserne:

Københavns Distrikt: Ældste Hugh M. Bird, Ældste Otto L. Jorgensen, Ældste Robert A. Nelson, Ældste Boyd Thomas Karren.

Aarhus Distrikt: Aarhus Gren: Distriktspræsident Christen Nielsen, Ældste Rulon Hansen med Ældste Lewis Westenskow som Medarbejder. Randers Gren: Ældste Calvin Jolley, Ældste Niels Willard Larsen. Herning Gren: Ældste Martin B. Michelsen, Ældste Richard Wolley Jackson.

Aalborg Distrikt: Distriktspræsident Owen M. Christensen og Ældste Thomas C. Sorensen som Medarbejder.

Esbjerg Distrikt: Distriktspræsident Richard D. Johnsen med Ældste Boyd Joseph Larsen som Medarbejder.

Odense Distrikt: Distriktspræsident Ældste Carl R. Andreasen, som Medarbejder Ældste Jeffersen M. Jorgensen.

Man vil sikkert bemærke, at to Grene atter er blevet aabnet, som Folge af den store Forogelse i Missionærantallet. Vi haaber, at alle Soskende vil modtage, stotte og hjælpe disse Brodre, som er kaldet til at virke iblandt dem. Disse unge Mænd kommer alle fra gode Hjem, saa gor alt for, at de ikke skal faa Hjemvé, hjælp til, at de maa fole, at »her er godt at være«.

Vi haaber og beder, at Herren vil velsigne dem i deres Arbejde, og at det maa blive til Glæde og Velsignelse for mange.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

KONFERENCEN I KØBENHAVN.

Efteraarskonferencen i Kobenhavn indlededes med en ypperlig Koncert Fredag Aften den 26. Oktober. Koret var under Ledelse af dets mangeaarige Dirigent, Ældste Valdemar Jacobsen. Alle tilstdeværende (158) frydede sig over de sanglige og musikalske Præstationer.

Konferencen fortsattes Sondag den 28. Oktober med Præstedomsmode Kl. 9. Dette Mode var under Ledelse af Missionspræsidenten. Mange vigtige Ting, henhorende til Præstedommet, droftedes; ligeledes blev der givet Raad og Instruktioner. Tilstede 31.

Kl. 10 afholdtes det forste offentlige Mode, som var viet til Sondagsskolens Arbejde. Flere nydelige Præstationer af de

unge Sondagsskoleelever. Flere Brodre og Søstre talte opmuntrende til de tilstedeværende. 128 var nærværende.

Kl. 14 var der atter Mode; dette var nærmest et Instruktionsmode for de forskellige Organisationers Funktionærer. Mange nyttige Raad og Vejledninger blev givet af Præsidenterne for Hovedbestyrelserne. Vi haaber, at foroget Interesse og Aktivitet vil blive Resultatet af dette. Der var 89 til dette Mode.

Kl. 19 blev det store offentlige Mode afholdt. Mange fremmede var kommet til Stede for at lytte til Mormonismens Budskab. Flere Brodre talte ,i Aftenens Lob. Sidste Taler var Missionspræsident Alma L. Petersen, der bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Koret ydede ved dette Mode fortrinlig Bistand med dets udmærkede Sange, som det var en Fryd at lytte til. Dette Mode overværedes af 138.

Alt i alt fik denne Efteraarskonference et vellykket Forlob; de tilstedeværende fik godt Udbytte af Moderne. *O. B. W.*

KONFERENCEN I ESBJERG.

Efteraarskonferencen i Esbjerg den 4. November begyndte Kl. 9 med et Mode for Præstedommet under Ledelse af Missionspræsident Alma L. Petersen.

Distriktspræsident Carl R. Andersen og Grensforstander Jes Jessen afgav en kort Rapport over Tilstanden i Esbjerg, Haderslev og Sonderborg Gren. Ældste William Ørum Pedersen talte om Nodvendigheden af at fole vort Ansvar som Medlem af Præstedommet. Præsident Alma L. Petersen talte til sidst inspirerende og opmuntrende om Præstedommets Rettigheder og Velsignelser, saafremt det blev respekteret og æret. Tilstede 11 Brodre.

Umiddelbart efter Præstedomsmodet afholdtes Sondagsskole under Ledelse af Sondagsskolens Forstander, Ældste Chr. Christiansen, og et kort Program blev udfort af Bornene. Gleanerpigerne overrakte Missionspræsidentinde Eliza Petersen en smuk Buket Blomster og bod hende velkommen til Danmark.

Folgende Brodre talte: Præs. Carl R. Andersen, Ældsterne Chr. Christiansen, William Ørum Pedersen og Jes Jessen. Præsident og Soster Petersen talte opmuntrende til de tilstedeværende. Sondagsskolen overværedes af 42.

Kl. 2 afholdtes Instruktionsmode under Ledelse af Præs. Carl Andreasen. Efter en Tale over Emnet »Samarbejde i Hjælpeorganisationerne« givet af Str. Selma Pedersen, talte en Repræsentant for hver af Hjælpeorganisationerne. Derefter blev specielle Instruktioner givet til den Kvindelige

Hjælpeforening og Ungdomsforeningen. 39 var nærværende.

Dagens sidste Møde begyndte Kl. 7, og Aftenens første Taler var Ældste Ejnar Nielsen, som talte om Tidernes Tegn og Betydningen for os »at have Olie paa vore Lamper«. Søster Amdiane Christiansen talte om »Hvorfor der er Missionærer i dette Land«. Emnet »Hvad er de mest betydningsfulde Ting i Livet« blev behandlet af Distriktspræsident Carl Andreasen. Ældste Otto Jørgensen talte om den Betydning, Konferencne vilde faa for Grenen og Distriktet, om vi tog den der herskende Aand med os ud i Livet.

Efter at Kirkens og Missionens Generalautoriteter var blevet opholdt i de Helliges Tro og Bønner, talte Missionspræsident Alma L. Petersen indtrængende til de tilstedeværende og manede dem til at forstaa deres Mission her paa Jorden og udføre den. Tilstede 40.

Mandag Aften sluttedes den udmærkede Konference med en vellykket Basar til Fordel for den Kvindelige Hjælpeforening. Derefter et kort festligt Program. *W. O. P.*

DEN NORSKE MISJON.

FORANDRINGER I DEN NORSKE MISJON.

Følgende forandringer har været gjort i den Norske Misjon: Følgende brødre og søstre var avløst med takk og ære for deres arbeide:

Vivian C. Knudsen som presidentinne av den K. H. F. med Mina Arvseth og Bunhild Bruce som rådgivere, og Liv Novik som sekretær.

Fritjof Fluge som bestyrer for den Unge Menns Utdannelse Foreningen.

Nye Hoved-bestyrelse står som følgende i Norske Misjonen:

Kvinnelige Hjelpeforening.

Karen Jansen Enstrøm, presidentinne. Margit Dagmar Ericksen, 1ste rådgiver. Hildaborg Elizabeth Helen, 2den rådgiver. Else Johanne Torpe, sekretær.

Unge Menns G. U. F.

Leo M. Jacobsen, bestyrer. Gustav Ericksen, 1ste rådgiver. Henry Ingebrigtsen, 2den rådgiver. Alf Johansen, sekretær.

Unge Kvinners G. U. F.

Katnika Bisjord, presidentinne. Rosa Arveseth, 1ste rådgiver. Freda Gebhardt, 2den rådgiver. Alvhild Petersen, sekretær.

Primary.

Olga Nilsen, presidentinne. Gunhild Holmquist 1ste rådgiver. Eudora Knudsen, 2den rådgiver. Bjorg Brunn, sekretær.

Genealogiske foreningen.

Carl M. Hagberg, formann. Henry Larsen og Thorvald Karlsen, komitemedlemmer.

Distrikt-presidenter.

Oslo Distrikt-president Ramm G. P. L. Arveseth. Bergen Distrikt-president Oluf K. Karlsen. Trondheim Distrikt-president Arthur C. Ridd.

Misjonærer i grenene.

Trondheim: Arthur C. Ridd, Earl H. Richards og Robert L. Torkelson. Aalesund: LeRoy Strand og Orson W. Gundersen. Haugesund: Dean A. Peterson og Julius I. Larsen. Stavanger: Ramm Hansen Jr. og Clarence Christensen. Arendal: Wendell Nielsen og Wendell Christensen. Larvik: C. Fritjof Johansen og Leon P. Hovik. Fredrikstad: Raymod Wm. Moe og Granville Barlow. Drammen: Leo M. Jacobsen og Winslow Swensen. Oslo: Olaf H. Vogeler og Berger L. Kleven.

NYE MISJONÆRER TIL NORGE.

Vi har atter den glede å byde velkommen til fire nye misjonærer fra Zion. De kom til Norge på den 5te oktober. Med ankomsten av disse gavede unge menn vi føler, at Herrens verk vil gå fremad i Norge. Nogen av dem forstår det norske sprog, så det blir ikke lenge, til de vil bli i full virksomhet. Alle fire er fra Salt Lake City. De er: Orson W. Gundersen, Robert L. Torkelsen, Leon P. Hovik og Berger L. Kleven.

DØD.

Søster Josephine Hovik, et trofast medlem av Oslo gren, avgikk ved døden den 19de okt. 1934. Hun er bestemor til eldste Leon P. Hovik, som har nyligt kommet til Norge på misjonen. Hun var 75 år gammel og var døpt 25. juni 1903. Begravelsen var holdt på 24de okt. 1934 kl. 13:30 under ledelsen av Oslo grens forstanderskapet. Pres. Milton H. Knudsen gav begravelsens tale, mens eldste Hovik sang »O min Fader, du som troner«, og koret sang »Nærmere Gud til dig« og »O Fader lad mitt hjerte få«.

Milton H. Knudsen,
Missionspræsident.

TRONDHEIMS GREN.

Broder Paul Helberg er blitt hederligt avlost som annen rådgiver i forstanderskapet. Det nuværende forstanderskap er som følgende: Forstander Sverre Kristiansen, 1ste rådgiver John J. Øien, 2den rådgiver Bergsvein Aspen, sekretær Solveig Astad.

GULDBRYLLUP I DRAMMENS GREN.

Fredag 5te oktober feiredes en sjelden begivenhet, idet to av Kirkens medlemmer da hadde vært gift i 50 år. Ingvald & Marie Anthonsen er henholdsvis 74 og 77 år, begge er friske både til legeme og ånd og føler daglig vel. Allermest kansje grunnet deres medlemsskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Søster Athonsen har vært medlem av Kirken i 41 år og således gjennemgått graderne for å bli hærdet både ved sorger og gleder. Hun er en helstøpt evangeliets budbærer, med usvikelig tro på prinsiperne og sin Gud. Spesielt stærk i å leve visdomsordet og betaling av tienden. Disse ting har for henne vært livets nødvendigheter hva åndelig vekst og føde angår. I 22 år var hun presidentinne i den Kvinnelige Hjælpeforening i Drammens gren, og tusner er de fottrin, der ligger igjen etter henne den lange vei fra deres hjem på Lier stranna til lokalet i Drammen.

Det var ingen hjemmesitten, enten været var regn, kulde eller snestrøm. Mange er nok de Sionseldster, som vil huske henne med venlighet og beundring fra deres misjonstid i Drammens gren, alle disse år. Ingvald Anthonsen kom inn i Kirken for 6 år siden, men er trods et kortere medlemsskap i Kirken eier av et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Av deres 5 sønner og 1 datter er en søn død i Salt Lake City for få år siden. Med undtagelse av en søn, er alle barna medlemmer av Kirken, hvilket er guldbrudeparrets største glede.

Guldbrylluppet blev feiret hos deres yngste søn unner stor deltagelse av slektninger, venner og søsken i Kirken. Drammens grens sangkor var også tilstede og unnerholt med mange gode sangnumre, likesom grenens forstander, broder Indvald Johansen, talte inspireret til de nærværende. Han er ven av huset fra sin spæde barndom og hadde således alle betingelser for å kunne fortælle mange interessante trækk fra ders liv. En av sønnerne, broder Einar Anthonsen Strand, talte på vegne av familien og takket sine forældre for all deres opofrelse for barna gjennem årene. som er gått.

Stemningen var høi og opmerksomhetene mange. Der be-

(Fortsættes Side 518.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

FØDE OG HELBRED.

I et Brev, som Nedskriveren af disse Linier modtog for nylig, fandtes følgende: »De fleste af Ældsterne faar, efter at have været her et Par Aars Tid, Nyre- og Maveuorden. Saadanne Tilstande kræver nøjere Eftertanke. Hvad er Aarsagen til denne Uorden. Kan det forhindres? Paa hvilken Maade? Om Ældsterne har saadanne Besværligheder, hvorledes forholder det sig saa med andre Mennesker? Undgaar de dem helt?«

Angaaende Aarsagerne tror jeg, at de for største Delen, om ikke helt, findes i Diæten. Naturligvis udgør Bekymringer, Sorg, Mangel paa Motion, Forstoppelse etc. vigtige bidragende Aarsager i visse Tilfælde, men sikkert ikke i alle.

Nu opstaar Spørgsmaalet, om diætiske Aarsager kunde fjernes. Sikkert, om vi blot vidste hvorledes og derefter havde Viljekraft til at gøre det, og heri ligger den store Betydning, som det er for os at kende noget til Læren om Diæt, den Studiegren, som de senere Aar har haft saa stor Opmærksomhed af dygtige Forskere paa dette Omraade. Vilde det desforuden ikke være udmærket, om vi alle gav os til at læse og atter læse Visdomsordet? Undertegnede tror, at det er meget faa af os, som paastaar, at vi lever efter Visdomsordet, som i Virkeligheden efterlever det. Med Hensyn til nogle af de omtalte Ting, hede Drikke, Drikke med Alkohol og Tobak — ja, dem iagttager vi. Men hvorledes forholder det sig med Hensyn til andre Ting, t. Eks. »Ja, ogsaa Kødet af Dyr og Luftens Fugle, har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruge med Taksigelse; desuagtet skulle de nydes sparsomt, og det er mig velbehageligt, at de ikkun skulle bruges i Vinterens og i Kuldens Tid eller i Hungersnød.« Hvor mange af os nyder Kødet sparsomt om Vinteren, og hvor mange af os afstaar fra Kød om Sommeren? I denne Aabenbaring forklarer Herren ikke, hvorfor vi ikke skulde spise Kød i den varme Aarstid og nyde det sparsomt i den kolde Aarstid. Men Videnskabsmændene har i de senere Aar opdaget hvorfor,

og de har til Fulde bekræftet Visdomsordets Lærdomme angaaende Kødspisning. Denne Bekræftelse, som er gjort saa mange Aar efter, at Visdomsordet først blev publiseret i 1833, er naturligvis et Bevis paa Aabenbaringens guddommelige Ophav.

Hvad lærer Videnskaben os med Hensyn til Kødspisning? Vi fremlægger her i Korthed nogle af de Slutninger, den er kommet til. De vigtigste Bestanddele i et Menneskes Føde er Fedt, Karbohydrater, Protein, Mineralier og Vitaminer. En rigtig Diæt bør indeholde disse Dele i passende Forhold. Protein opbygger Kroppens Væv. Det findes i Kød, Æg, Høns, Fugle, Mælk, Ærter, Bønner, Korn, i Særdeleshed Hvede, de fleste Grønsager, Frugt etc. Magert Kød og Hviden i Ægget bestaar udelukkende af Protein og Vand. »De dygtigste Forskere paa dette Omraade mener, at 10 % af den totale Næring bør vær Protein — 10 Kalorier Protein for hver 100 Kalorier Føde. . . . Det er en almindelig Diætfejl at anvende Føde, som indeholder for meget Protein, 2 eller 3 Gange før meget.«

Og hvorfor et det skadeligt med for meget Protein i Maden? »En lille Smule af den fortærede Mad bliver ufordøjet i Tarmene. Dette er i Almindelighed Tilfældet med Proteinføde, af hvilken det ubenyttede Overskud i Almindelighed er meget større end efter Føde, som indeholder Fedt og Karbohydrater. Da man spiser mere Proteinføde, end man behøver, forbliver en Del i Fordøjelsesorganerne, indtil det forlader Legemet paa en naturlig Maade. Legemets Varme foraarsager dog, at det forraadnes, hvilket igen foraarsager en skadelig Forgiftning, som optages af Blodet og skader Leveren, Nyrerne og Blodkarrene og andre Organer. For megen Proteinføde har været Aarsag til mange syge Nyrer, Hjerter og Blodkar. Det er særligt skadeligt i varmt Vejr.« Derfor mener mange Specialister, at »det vilde være bedre, om man helt og holdent afholdt sig fra Kød«, for det er blevet bevist, at al den nødvendige Energi og Protein kan faas ved at spise vegetarisk Kost, naar man dertil sørger for rigeligt med Mælk. Dette siger de, er den bedste Diæt, man kan anvende.

Dette viser, at vore moderne Diætlærere er i nøje Overensstemmelse med Visdomsordet, som lærer os, at vor Føde skulde bestaa af Korn, Frugt og Grønsager. De, som er interessert i at have et godt Helbred, bør i Særdeleshed vise Interesse for den Føde, som de spiser, for at blive bekendt med de vigtigste Faktorer, som vil hjælpe dem i denne Retning. Mere detaillerede Oplysninger faas bedst ved at studere Bøger, som er skrevet af Autoriteterne paa dette Omraade. Paa ethvert Sprog i Europa findes der sikkert Bøger af den Art.

Titlerne paa to af de amerikanske Bøger hedder »How to live« (Hvorledes vi skulde leve) af Fisher og Fisk, og »The Newer knowledge of Nutrition« (Den ny Lære om Næringen) af Lægerne Mc. Gollum og Simmonds.

Flere og flere Mennesker er blevet interesseret i at lære, hvorledes man bedst kan faa et godt Helbred, og de indser, at Føden er den vigtigste Faktor for Helbredets Bevarelse. Til alle disse anbefaler vi omhyggeligt at læse »Visdomsordet«.

Joseph F. Merrill.

Jeg bærer det Vidnesbyrd til de Sidste Dages Hellige, at alt, hvad vi behøver at gøre, er at holde Guds Bud. Hans Løfte var, at om vi vilde lytte til hans Raad, skulde vi aldrig ophøre med at vinde den ene Sejr efter den anden og til sidst faa Overmagten, til denne Verdens Riger blev underkuet af Herren Jesus Kristus, og Jorden blive givet til de Hellige, som er værdige dertil, og den skal ejes af dem i Evighedernes Evighed. — Melvin J. Ballard.

(Fortsat fra Side 515)

værtedes med meget gott, og blomster, bløte kaker, pengegaver og telegrammer strømmet inn i overvældende antal.

Guldbrudeparret benytter herved anledningen til å takke alle hjerteligst for den store opmerksomhet, både fra Salt Lake City, Oslo, Arendal og Drammen.

OSLO DISTRIKTS KONFERANSE.

Ungdommens deltagelse i kirkens arbeide var hovedemne i den vellykket konferanse, som var holdt i Oslo den 20, 21 og 22 okt. Ti misjonærer fra Zion var tilstede tilligemed president Milton H. Knudsen og søster Vivian C. Knudsen.

Lørdag aften kl. 8 var en stor konsert avholdt under ledelsen av sangkorets dirigent broder Ramm Arveseth og formann Otto Gebhardt. Publikums bifall og applaus var beviss på dens suksess. Av særegne interesse var broder Kåri Siems fremtreden som en componist av en meget inntrykksfull piano solo. Vi gratulere broder Siem. Vi gratulere alle, som deltog i aftens underholdning.

Prestedommets møte kl. 9 søndag morgen var inspirerende. Lokalet var fyllt med brødrene, og pres. Knudsens tale var preget med råd og formanninger, som vil erindres for en lang stund. Hans tekst var Joh. ev. 13: 34, 35: »Et nyt bud gir jeg eder, at I skal elske hverandre; likesom jeg har elsket eder, skal også I elske hverandre. Derpå skal alle kjenne, at I er mine disipler, om I har innbyrdes kjærlighet.« Han leste også kap. 121 av Paktenk Bok, hvor det omtales »Mange er

kalt, men få er utvalgt«. Vi var opmuntret til å ære prestedømmet, som vi besidder, og ove den i overensstemmelse med Herrens åpenbarede ord.

Motet kl. 10 var under ledelsen av hovedbestyrelserne. Primary og G. U. F. Programmet bestod av barna og ungdommens medlemmers fremstilling av virksomheten av de mange avdelinger i disse organisasjoner. Der er plass for alle og lærdomsrike lekser for alle.

Primarys arbeide var visst av barna fra 5 års alder op til 12 års alder. De var representeret med Zions gutter og piker, lekerne, blåfuglene, havmåkerne, sti-gutterne, trekker-gutterne og fore-gutterne.

G. U. F.s arbeide og hensikt var fremstillet av en speidergutt, en M-mann en bikube-pike en gleaner-pike og et voksnes klass medlem.

Kl. 12:30 var et funksjonærmote avholdt. En forklaring var git over pliktene av enhver. Ungdommens adspredelsens program var forklaret og tydeliggjort av president Knudsen. Primary's arbeide var fremstillet av hovedbestyrelsen.

Et stort evangelisk mote var holdt kl. 7, hvor misjonærerne og pres. Knudsen talte. Evangeliets gjengivelse til jorden var betonet.

Pres. Knudsen bevisste, at der er en usynlig verden, som har en virkelig eksistens, som består av krefter og dirigere menneskenes skjebne. Den usynlige verden må åpenbares til verdens befolkning, ellers vil de alle gå fortabte. Åpenbarelsens klippe må bli anerkjennt som fremtidens utlosning av nutidens problemer. Gud vil gi, dersom menneskene vil motta. Han bar en kraftig vidnesbyrd om Guds eksistens, om Joseph Smiths guddomlige kaldelse og om prestedommets gjengivelse til jorden.

Korets deltagelse i moterne var vurderet. Sangene var sjunget med inspirasjon og kraft.

Misjonærernes utttalelser under festens underholdning mandag aften var en begivenhet. Der var også musikk, sang, oplesning og bevertning. Alt var hyggelig og vellykket. Oslo grens forstanderskapet tok ledelsen av festen. Takk til alle, som tok del.

Alle motene var under ledelsen av Oslo distrikts president C. Frithjof Johansen.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

18. November.

JEREMIAS — JUDAS' FALD.

Sidste Søndag hørte vi om, hvorledes Jeremias talte til Folket, at Tiden for Straf nærmede sig, og at deres Fjender var nær. Han havde af Herren faaet den Befaling, at han skulde staa i Tempelporten og forkynde sit Budskab for de rige og stolte. Dette gjorde han, men de lyttede ikke til ham; de forfulgte ham og mishandlede ham. Fra Dag til Dag gik han ud og talte til Menneskene, idet han sørgede og led meget, fordi han vidste, hvad der vilde ske med det Folk og den Stad, som han elskede saa inderligt.

Paa omtrent samme Tid, som dette skete, talte Herren til en anden Mand ved Navn Lehi og befalede ham, at han og hans Familie skulde drage ud af Jerusalem. Dette bliver dog en anden Historie, som vi senere skal komme til.

Lige meget hvor store Anstrengelser Jeremias gjorde, eller hvor meget han sørgede, det var ham fuldstændig umuligt at bevæge deres Hjerter, saa det forbavser os ikke, at Nebukanezar viste sig ca. 597 f. Kr. og begyndte at angribe og belejre Byen. Efter en lang Strid overvandt Nebukanezar Judas Rige, og 10.000 af Judas bedste Mænd samt Kvinder og Børn blev ført som Fanger til Babylon. Blandt de fangne fandtes Daniel og Ezekiel.

Zedekiah, Kong Josiahs yngre Søn, blev ladt tilbage for at lede Folket. Jeremias blev der for at raadføre ham. Han raadede Kongen til at reformere Folket, saaledes at de kunde bære det babyloniske Aag og gøre det bedst mulige i den vanskelige Situation. Falske Profeter raadede Zedekiah til at forene sig med andre Nationer, saa at han kunde kæmpe imod Babylon. Kongen var svag. Han ønskede at følge Jeremias' Raad, men det endte dog med, at de andres Vilje og Raad føjedes.

Da vi nu har fulgt Israels Ledelse og Fald og nu Judas Fald, forbavses vi ikke ved atter at finde Nebukanezar og hans Hære i Færd med at omringe Jerusalems Mure. Selv nu vilde Prinserne og de falske Profeter, at Zedekiah skulde forsøge at forsvare sig mod Fjenden. De troede, trods deres Ugudelighed, at Gud vilde hjælpe dem. Jeremias raadede ham til at omvende sig og erkende Sejrherrernes Magt, idet han sagde: »Saa siger Herren, denne Stad vil sikkerligen blive indtaget af den babyloniske Konge«.

For saadanne Profetier blev han grebet og kastet i et dybt, mudret Fangehul, for at han kunde do. Tænk eder selv i en saadan Situation. Hvad vilde I gore? Men Jeremias skulde ikke do. Broder Dalby skriver om denne Begivenhed i folgende Ord:

»Ebed-melech, en ætiopisk Tjener, var modig nok til at forsoge at redde ham. Han var kun en af Kongens fattige Negerslaver, men han havde Mod nok til at gaa til sin Mester og sige: »Min Herre og Konge! disse Mænd har gjort Uret imod Profeten Jeremias, idet de har kastet ham i Fangehullet, hvor han vil do af Sult.« Kongen var alene og gav sig Tid til at lytte paa hans Fremstilling af Sagen og gav ham Tilladelse til at redde Profeten, som i den nuværende Tilstand stod Ansigt til Ansigt med Doden. Ebed-Melek tog 30 Mænd med og ved Hjælp af Reb, som de bandt sammen, fik de dem ned i det dybe Fangehul, og de drog saa Jeremias op og reddede ham fra Doden. Denne gode Gerning, udfort af en ubetydelig Tjener, var dog nok til at skrive hans Navn blandt Historiens ædle, modige og uselviske Gerninger. Tjenere er ofte storre end Kongerne, for de tjener.«

Jeremias havde da allerede tjent i 40 Aar. Efter saadanne Besværligheder — vilde han saa fortsætte, eller vilde han vende om? Han valgte at fortsætte fremad, lade komme, hvad der vilde.

I 18 Maaneder kæmpede Folket imod Fattigdom, Sygdom og deres Fjender Babylonerne. Historien fortæller os om deres Lidelser, som var storre, end vi her kan berette. Kongen og hans Familie blev taget til Fange efter at have forsogt at flygte, og de blev Genstand for den mest grusomme Behandling. Til sidst blev Kong Zedekiah tvunget til at se paa, at hans Sonner blev dræbt og gennemboret med Sværd, derefter blev hans Øjne stukket ud, og han og de fleste af hans Folk blev fort til Babylon. Dette var det andet Nederlag.

Byen blev fuldstændig lagt ode, som Profeterne havde forudsagt. Ikke Sten paa Sten blev ladet tilbage. Jeremias blev tilbudt selv at afgore, hvorvidt han vilde blive, eller han vilde drage med til Babylon. Han valgte at blive. Senere bestemte nogle af de, som blev tilbage, at de vilde drage til Ægypten, og der vilde de danne en Hær, som de saa senere vilde benytte til at indtage Babylon. Dette afslog Jeremias at gaa med til, og derfor tog de ham og forte ham med dem til Ægypten. Senere Traditioner beretter, at han blev dræbt af nogle af sit eget Folk, fordi han forsogte at lære dem det, som var Ret. Jeremias' Liv er i Virkeligheden et af de faa Beviser paa virkelig Storhed.

25. November.

OBADIAS — PROFETIEN OM EDOMS FALD.

Den mindste Bog i Bibelen har Navn efter Obadias og bestaar af et Kapitel paa 21 Vers. Udover hvad der staar i dette Kapitel om denne Profet, kender man intet. De 20 Vers er en sviende Dom over det stolte lille Kongerige Edom, som er beliggende i en klippe- og bjergrig Egn nogle Mil sydost for det Dode Hav, hvilket ikke er saa langt fra Jerusalem.

Bogen er skrevet nogen Tid efter Judas Fald og Jerusalems Ødelæggelse. Profeten siger til Edomitterne, at de ikke skulde se hen paa Judas Fald med Glæde eller Lyst, for der skulde sikkerlig ogsaa komme en Dom over dem.

Ved at læse dette Kapitel opstaar tre Sporgsmaal: »Hvem var Edom? Hvorfor glædede de sig over de Sorger, som kom over Juda? Hvem var den Mand, som var saa bittert stemt imod Edom? Svarene paa disse tre Sporgsmaal vil danne en lille interessant Historie.

Forst: Hvem var Edom? Edom var et Rige, som var befolket med Efterkommere af Esau, som solgte sin Forstefodselsret, og som senere mistede sine Velsignelser, som tilkommer den Forstefodte. Forklarer det ikke meget? Selv om der var gaaet 1500 Aar, siden Esau og Jacob var Drenge sammen i Beer Sheba, havde Esaus Efterkommere aldrig glemt den Uret, som de mente var begaaet imod deres Stamfader. Dette bringer os til det næste Sporgsmaal, som nu allerede er besvaret.

Hvorfor glædede Edom sig over Judas Sorger? Her er endnu et Svar: Edomitterne var aldrig blev saa talrige og voksede aldrig saa stærkt som Israeliterne (herunder horer Folket i begge Kongeriger). De kunde ikke blive en stor og mægtig Nation som Israel under David og Salomon. I det hele taget var de blevet til et Roverfolk, som plyndrede fra andre Lande, især Juda, naar det var omringet af Fjender. Der er meget, som taler for det Faktum, at Edomitterne havde sluttet sig sammen med Babylonerne, da de belejrede og indtog Juda.

Efter at de nu med deres Hære havde været med til at bringe Ødelæggelse, kunde de drage tilbage til deres Hjem og glæde sig over det, som var vederfaret Juda.

Med dette som Baggrund vender vi os nu til det tredie Sporgsmaal: Hvem var Obadias? Fra vort Studie af Jeremias lærer vi, at nogle andre Mennesker af Babylonerne var blevet ladt tilbage blandt deres eget Lands Ruiner. Meget taler for, at Obadias kunde være en af disse. Kan I ikke se ham nedbrudt og opslidt mellem Ruinerne og her og der mode en Edomit, som var i Færd med at plyndre det, som var efter-

ladt af det for saa mægtige Jerusalem? Edomitter gjorde ved saadanne Lejligheder Nar af Obadias og hans Medbrødre, og senere vendte de tilbage til deres Hjem mellem Bjergene for at glæde sig over det, de havde taget fra det fattige Juda. Under saadanne Forhold er det, at Obadias taler under Guds Inspiration. Broder Dalby udtrykker hans Budskab paa følgende Maade: »Du, som sidder blandt Klipper og Bjerge, hvis Bolig er højt oppe, fryder dig over Judas Elendighed, og du raaber: »Hvem kan styrte mig til Jorden?« Her hører vi Obadias' Røst. Du, som sidder blandt Bjergkløfterne i din høje Bolig siger i dit Hjerte: hvem kan styrte mig ned til Jorden? . . . Saa skal jeg styrte dig ned derfra, siger Herren. Læs derefter følgende: »Og se ej med Lyst paa din Broders Dag paa hans Ulykkesdag. . . . Drag ej ind ad mit Folks Port paa deres Nøds Dag . . . og ræk ej Haand efter dets Gods paa dets Nøds Dag. Og staa ej paa Vejskellet for at ødelægge dem, som er undkomne derfra.«

I en tidligere Lektie lærte vi et andet af Obadias' Budskaber: »Og Frelsere skulle drage op paa Zions Bjerg for at dømme Esaus Bjerg; og Riget skal høre Herren til.«

Dette Vers benyttede Profeten Joseph Smith ofte, idet han sagde, at det hentydede til de sidste Dage og i Særdeleshed til det Arbejde, som skulde udføres i Templerne for de dødes Forløsning. Medens dette Skriftsted ikke er saa tydeligt og let forstaaeligt, som saa mange andre Skriftsteder er med Hensyn til dette betydningsfulde Arbejde, er det dog tilstrækkeligt til åt bevise Aarsagen til, at Obadias' Bog er indført i Bibelen.

At Obadias' Bog er sand, véd vi af den Kendsgerning, at hans Profetier er gaaet i Opfyldelse. Han har desuden givet os en Sandhed, som er af stor Betydning for os, nemlig at de stolte skulde blive ydmyge.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

18. November.

PAULUS TJENER GUD SOM EN MISSIONÆR.

Tekst: Ap. G. 13: 20.

For ikke længe siden talte vi om en Mand ved Navn Saulus, som ikke kunde lide Guds Hellige. Han forfulgte dem, kastede dem i Fængsel og gjorde dem al den Fortræd, han overhovedet kunde. Men en Dag, han var paa Vej til Damaskus, kom et Lys fra Himlen, som gjorde ham blind, og Jesus fortalte ham, at han ikke gjorde, hvad der var ret. Kan I huske, hvorledes han kom til at se igen? Efter at han havde faaet sit Syn tilbage, blev han selv en af disse, som han før

havde hadet, og fra den Dag af arbejdede han Dag og Nat for vor himmelske Fader, og de Hellige, og Gud elskede ham. Det varede heller ikke længe, før han blev Apostel, og kort derefter kaldte man ham Paulus i Stedet for Saulus. Disse to Navne har saa meget Lighed med hinanden, at det sikkert let vil huskes, at Saulus og Paulus er den samme Person.

Han gik nu fra By til By og fortalte om Jesus Kristus, og da han var dygtig til at tale, var der mange Mennesker, som gerne vilde høre ham. Ja, der var endog Skarer, som fulgte ham fra Sted til Sted. Han blev dog ikke modtaget lige godt i alle Byer. Han blev jaget ud af en By, og i en anden kastede man Sten efter ham, men Paulus vidste, at han var kaldet af Gud, saa han fortsatte uforknyt sin Gerning.

Da han en Gang blev kastet i Fængsel, slog man ham først, men det varede ikke længe, før han blev gode Venner med Fangevogteren, og i Stedet for at tænke paa den Uret, man gjorde ham og has Ven Silas, gav de sig til at bede og synge for de andre i Fængslet.

Pludselig blev der Jordskælv, og Fængslets Porte aabnedes, saaledes at Fangerne kunde undslippe, om de ønskede det. Da Fangevogteren saa alle Dørene aabne, blev han forfærdet, for han vidste, at han vilde blive sat i Fængsel, om Fangerne undslap. Da Paulus saa hans Frygt, sagde han: »Frygt ikke, thi vi er her alle.« Efter dette ønskede Fangevogteren mere Lys og Kundskab, og han faldt ned foran Paulus' Fødder og sagde: »Herre, hvad skal jeg gøre for at blive frelst?« Paulus og Silas svarede: »Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du blive frelst, du og hele dit Hus.« Den Nat lyttede Fangevogteren og alle dem, som var i hans Hus, til det, disse god Mænd havde at fortælle, og de forstod deres Ord og blev døbt. Derefter gik Paulus igen fra By til By for at gøre mere godt. Ved Guds Kraft helbredede han Syge. En Mand, som ikke kunde gaa, velsignede han, og straks efter stod han op og gik.

Der var dog stadig nogen, som efterstræbte ham og gjorde alt for at faa ham kastet i Fængsel, derfor var det, at han af og til tog hurtig Afsked med Disciplene. En Gang sagde han: »Jeg har forsøgt at gøre mit Arbejde godt; men jeg véd, at jeg ikke vil være i Stand til at komme tilbage, før ondsindede Mennesker vil kaste mig i Fængsel. For min egen Skyld er jeg ligeglad, men jeg ønsker at fuldende mit Arbejde for Gud.« Derefter formanede han dem til at gøre, hvad der var ret og hjælpe de syge og svage, og til sidst bad han dem erindre Jesu Ord: »Det er mere velsignet at give end at modtage.«

I en anden lille By kom en gammel Mand hen til Paulus.

tog hans Bælte og bandt sine egne Hænder og Fødder og sagde: »Dette siger den Helligaand: Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne binde saaledes i Jerusalem og overgive i Hedningernes Hænder.«

Da de hørte dette, bad de Paulus om ikke at drage til Jerusalem, men han svarede dem: »Hvad gør I, at I græde og gør mit Hjerte modløs? thi jeg er rede til ikke alene at bindes, men ogsaa at dø for den Herre Jesu Navns Skyld.« Dette er netop, som Paulus var.

25. November.

PAULUS I LÆNKER.

Tekst: Ap. G. 21: 17—40.

Vor Historie i Dag handler om en Mand i Fængsel. Hvilke Slags Mænd findes i Fængsel? Har I nogensinde hørt om en god Mand, som er blevet kastet i Fængsel?

Paulus, Helten i denne Historie, var en god Mand, som hjalp mange Mennesker, men han blev taget til Fange. Han blev endog lænket med den ene Arm til Fangevogterens ene Arm. Han vedblev dog stadig at hjælpe andre Mennesker.

Sidst vi talte om Paulus, hørte vi, at han rejste fra By til By og lærte om Jesus og fortalte dem, hvorledes de kunde blive lykkelige, om de adlød hans Lærdomme. Han var i Sandhed en god Missionær. Nogle sagde om ham, at han var den bedste Missionær.

Da han og hans Venner kom tilbage til Jerusalem, kom de Hellige dem i Møde og gav dem de Penge, som de havde samlet ind til de fattige og syge. Ikke længe efter gik de op til Templet, men da de kom der, var der nogle af deres Fjender, som raabte: »Hjælp! Hjælp! thi dette Menneske lærer Guds Ord til Hedningerne (alle de Mennesker, som ikke var Jøder, kaldtes Hedninger). Lad os tage ham til Fange.« Da Folket hørte dette, kastede de Paulus ud af Templet og lukkede dets Døre, og kort efter var hele Byen i Oprør. Folket vilde dræbe Paulus, men da de saa nogle Stridsmænd med Krigsoversten i Spidsen, holdt de op at slaa Paulus. Da traadte Krigsoversten til og befalede, at han skulde bindes med to Lænker og spurgte, hvem han var, og hvad han havde gjort. Og da Paulus fik Lejlighed til at tale, spurgte han, om det var ham tilladt at tale sin Sag. Da denne Tilladelse blev ham givet, fortalte han om, hvorledes han selv en Gang havde behandlet de Kristne, akkurat som de nu behandlede ham; men han var blevet klogere, han havde i tre Dage været slaaet med Blindhed, og Gud havde helbredet ham og havde nu kaldet ham til at hjælpe Hedningerne.

Saa snart som Paulus sagde Ordet »Hedninger«, blev alle Tilhørerne meget vrede, for de mente, at det kun var Joderne, som skulde have Guds Velsignelser. Paulus vidste dog, at Gud elsker og velsigner alle sine Børn.

Soldaterne maatte nu tage Paulus tilbage til Fængslet, da Folket vilde dræbe ham. Vor himmelske Fader var dog altid med ham, opmuntrede ham og fortalte, at han ogsaa skulde faa Lejlighed til at tale sin Sag i Rom.

I to Aar opholdt han sig dog i dette Fængsel, men ved Juletid kom han med et Skib, som skulde til Rom med Hvede fra Ægypten. Paa Vejen blev der stærk Storm, og Paulus raadede Kaptajnen til at vente, til Stormen havde lagt sig, da Skibet maaske ellers vilde synke, men hverken Kaptajnen eller Sømændene vilde lytte til hans Ord. De tænkte ikke, at Gud hjalp ham. Stormen tog til, og Bølgerne kastede dem frem og tilbage, saaledes at de hvert Øjeblik kunde vente, at Skibet vilde blive knust i smaa Stykker, og da mente Sømændene, at alt Haab var ude, men Paulus trøstede dem og sagde: »I skulde have lyttet til mit Raad. Men hør nu efter. »Den Gud, som jeg beder til, har kundgjort for mig, at vi alle skal naa til Rom.«

Kort efter strandede de paa en Ø, og Skibet blev slaaet i to Stykker, men de naaede alle i Land. Øens Beboere, som var vilde, var meget venlige imod dem og hjalp dem paa bedste Maade. Blandt disse gjorde Paulus ogsaa alt det Gode, han kunde. Han bad for deres Syge, og de blev helbredet. Efter nogle Dages Forløb kom et andet Skib til Øen, og de kom med dette til Rom. Der blev Paulus holdt i Fangenskab i mere end 2 Aar, men selv som Fange vedblev han at gøre godt. Han kunde ikke lade være med at fortælle alle dem, han traf, om Jesus og hans vidunderlige Lærdomme. Hver Dag var hans ene Arm lænket til en Soldats Arm, og hver Dag var det en anden Soldat. For alle disse var Paulus en Missionær, for han fortalte ogsaa dem om Jesus. Medens han levede, gjorde han ogsaa godt paa anden Maade. Han skrev en hel Del Breve til de Hellige i de forskellige Menigheder, hvori han trøstede og opmuntrede dem. Hans Venner bragte disse Breve videre, og det er disse Breve, som vi har i Bibelen. Ligesom de var en Trøst for de Hellige den Gang, kan de være os til stor Glæde og Opmuntring at læse.

Nogen Tid efter lod et af de onde Mennesker ham dræbe, men selvom han nu har været død længe, lever han dog, for vi har hans Ord og hans Lærdomme i Bibelen. Den viser os, hvorledes Gud kaldte en Mand, som før hadede hans Tilhængere, til at omvende sig og tjene ham.

JORDENS SAMFUNDSORDNING.*

»Vi tro . . . at Kristus vil personligt regere paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og faa sin paradisiske Herlighed.« (10. Trosartikel).

Naar man tænker over den Ild og Røg, som har omgivet Verden midt iblandt den forfærdelige Blodstank, som har gjort Verden syg, forstaar man, at Menneskene har haft en Aarsag til at glædes, naar de saa oplysende Straaler, som forsikrede, at en Fredstid nu skal oprettes. Det skal blive en Fred, som ikke kan sønderbrydes, for Retfærdighed skal være herskende, og Menneskets Førstefødselsret til Frihed skal blive tilintetgjort. Det er naturligvis nødvendigt, at denne Tilstand først oprettes efter en passende Forberedelse, for efter Guds Fremgangsmaade vilde det være lige saa uforeneligt at tvinge Menneskeslægten til at modtage en af de ypperlige Gaver, som det vilde være at paalægge det samme Menneske med en ufortjent Forbandelse.

Den Tid er nær for Haanden, da vor Herre, Jesus Kristus, personligt vil komme og regere Jorden, for Skrifterne forsikrer os om det. Profetier med Hensyn til denne Begivenhed, ja, den er endog omtalt at skulle vare 1000 Aar og kendt under »Tusindaarsriget«, som skal adskille sig baade fra Tiden før og Tiden, der følger efter. Medens denne Periode ikke paa nogen Maade hentyder til Begrænsning af hans Herredømme, saa specificerer det dog Varigheden af en vis Del af hans Virksomhed, ligesom Tidsrummet for hans Administration i Kødet kunde maales i Aar og Dage. Til den retfærdige Enok, som vandrede med Gud, og som tilsidst blev optaget til Himlen (se 1. Mos. 5: 24; Heb. 11: 5), aabenbaredes Visheden om Tusindaarsriget over 3000 Aar før Kristus blev født her paa Jorden, hvilket vi ogsaa finder berettet i de Kostelige Perle.

I et herligt Syn forudsaa Apostlen og Aabenbareren Johannes Kristi personlige Regering, under hvilken Satan skulde være bundet (se Aab. 20: 4—5, se ogsaa Vers 2).

Tusindaarsriget vil blive en sabbatisk Æra, da Jorden skal hvile, og Menneskene, som er befriet fra Satans Tyranni, skulde, om de vilde, leve i Fred og Retfærdighed. Mennesket, som har faaet Herredømmet over Jorden og dets Herligheder, skal regere i Kærlighed for Fjendskabet mellem Mennesket og Satan og den brutale Behandling af Skabelsens Frugt skal ophøre, og Dyrenes Vildskab, Gift og Glubskhed skal ikke

* Lektie for Præstedømmet for 4. Uge i November.

findes. Saaledes har Herren bestemt forklaret det gennem sin Profet Esaias (se Es. 65).

Vi bliver bestemt fortalt, at Tusindaarsriget skal begynde med Kristi Tilkommelse, og at Satans Magt over Menneskene skal undertrykkes, endvidere, at naar de 1000 Aar er forbi, skal Satan atter lades løs en kort Tid, og saadanne, som vilde vælge at følge ham, vilde eventuelt følge ham til evig Fordømmelse eller Forbandelse (Aab. 20: 7), og tænk over, hvad Herren selv har sagt i vor Tid (se Pagtens Bog 43: 29—34; 29: 11, 22—23). Fra de ovennævnte og andre Citater fremgaar det tydeligt, at Milleniet skal være den Tid, som er kaldet »Verdens Ende«. I denne Fredstid vil Jorden blive beboet af baade dødelige og udødelige Væsener, og selv om Synden eller Døden ikke helt kan være bandlyst, vil Retfærdighedens Magter dog være de dominerende. Selvom Satan en kort Tid atter skal faa en Del af sin Magt igen over Menneskene, saa er denne kun meget kort, og Jorden vil eventuelt faa sin paradisiske Herlighed og derefter blive en passende Bolig for Gud, Kristus og hans forherligede Børn.

Spørgsmaal.

1. Hvad menes med Milleniet, og hvor længe vil det vare?
2. Vil der være Synd paa Jorden i denne Periode?
3. Om Synd vil findes paa Jorden: Hvorledes forstaar vi saa Udtrykket, at »Satan vil være bunden«?
4. Vil der findes ugudelige Mennesker i Tusindaarsriget?
5. Hvad er egentlig Hensigten med Tusindaarsriget?
6. Hvad vil der ske med Jorden og dens Indbyggere, naar denne Tid er forbi?

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.
Trykt hos F. E Bording A/S.